

Maritta ja Hannu Muikku: Onnellisesti uskossa

Maritta ja Hannu Muikun kanssa ei suu pysy pitkään peruslukemilla. Sen verran huumorintajuinen ja puhelias tämä pariskunta on. Yhteisiä vuosia avioliitossa tälle rakennusmies- ja sairaanhoitajapariskunnalle on kertynyt 16. Seurusteluaikana 80- ja 90-lukujen vaihteessa hengelliset asiat olivat heillä voimakkaasti esillä.

80-luvulla uskovainen, Lieksan helluntaiseurakuntaan kuuluva perhe oli muuttanut Viekin kylälle, josta Maritta on kotoisin. Maritta oli saanut perheen lapsista hyvät ystävät itselleen. Perheen lapset kävivät helluntaiseurakunnan pyhäkoulussa ja lastenleireillä. Maritta tykkäsi käydä heidän kanssaan näissä seurakunnan tapahtumissa.

Noin kymmenvuotiaana eräällä seurakunnan lastenleirillä Maritta halusi tulla uskoon. Vielä vuosien jälkeen aikuisena Maritta kertoo, että se ratkaisu on edelleenkin hänen ratkaisunsa, jota hän ei ole katunut.

Vuodet kuluivat eteenpäin. Samalla Viekin kylällä asui myös Marittaa muutaman vuoden vanhempi Hannu. Hannu oli tärkeä ihminen Marittalle ja hänen kavereilleen, koska Hannulla oli auto ja reippaan nuorena miehenä hän oli valmis kускаamaan kulmakunnan nuoria. Tuohon aikaan Maritta ja Hannu olivat myös alkaneet seurustella.

Niinpä aina välillä Maritta pyysi Hannulta kyytiä helluntaiseurakunnan tilaisuuksiin. Ensimmäisillä kerroilla Hannu veikin Marittan ystävineen rukoushuoneelle, mutta lähti itse kavereidensa kanssa muihin hommiin. Muutamilla kerroilla Hannu uskaltautui tulemaan sisälle ja totesi, että täällä onkin ihan ystävällisiä ja mukavia ihmisiä.

Eräässä tilaisuudessa puhuttiin elämän sisällöstä ja siitä, mikä tekee elämästä hyvän. Se puhe kosketti Hannua, koska hän ymmärsi, että hänen kohdallaan oli kaikki muuten kyllä hyvin, mutta tärkein eli suhde Jumalaan ei ollut kunnossa. Samoihin aikoihin oli useampi ihminen Viekistä tullut uskoon. Myös Marittan kohdalla Hannu oli nähnyt uskon merkityksen jokapäiväisessä elämässä.

Jonkin ajan jälkeen myös Hannu sai tulla uskoon eräässä helluntaiseurakunnan kokouksessa. Uskoontuloon ei Hannun kohdalla liittynyt suuria odotuksia valtavista tunteista. Sen sijaan seuraavien päivien ja viikkojen aikana Hannu huomasi, että hänellä oli suuret epäilykset siitä, onko hän lainkaan tullut oikeasti uskoon. Hän ajatteli jo pettäneensä niin Jumalan kuin ihmisetkin kuvitellulla uskoontulollaan.

Pikku hiljaa Hannu kuitenkin huomasi, että kaikki ei elämässä ollut niin kuin aiemmin. Mielenkiinto hengellisiin asioihin oli vahvistunut ja toisaalta jotkut aiemmat huonot tavat, joista oli aiemmin oikein yrittänyt luopua, olivat nyt jääneet pois kuin itsestään.

Hannun uskoontulo selkiytti ja vahvisti Marittan ja Hannun seurustelua. He päättivät yhdessä mennä kasteella ja liittyä helluntaiseurakuntaan. Seurakunnassa he kokivat hyvänä sen, että sieltä löytyi hyviä ystäviä ja monenlaista tekemistä.

Noin parinkymmenen vuoden aikana, jotka Maritta ja Hannu ovat olleet uskossa, he ovat kokeneet uskon Jumalaan hyvänä asiana. Se on antanut vakautta ja turvallisuutta muuten niin vaihtelevan maailman keskellä. Vaikeuksienkin keskellä on toivo, että Jumala kyllä auttaa myös näiden vaiheiden läpi. Ilmankos siinä hymy nouseekin niin herkästi heillä suupieleen.

Aija ja Alpo Siponen: Tavallinenkin tarvitsee Jumalaa

Aijan ja Alpon elämä on monelta osin ollut tavallista suomalaista elämää. Vuosien varrelle on mahtunut niin elämän iloisia asioita kuten lasten syntymiset ja onnistumiset työssä kuin myöskin epämiellyttäviä yllätyksiä sairastumisten, lapsen kuoleman ja avioeron myötä. Ylä- ja alamäkien keskellä on eletty suhteellisen siivoa ja hyvää elämää.

Kuitenkin vuoden 2005 aikana Aija alkoi kokea, että jotakin elämästä vielä puuttuu. Hän pohti erilaisia lisäkoulutuksia tai harrastuksia, mutta niistä ei löytynyt sitä puuttuvaa palaa.

Aijan sisko oli tullut uskoon 3 vuotta aikaisemmin ja hänen kanssaan keskustelut olivat aina välillä kääntyneet hengellisiin asioihin. Sisko oli myös kutsunut Aijaa tulemaan hengellisiin kokouksiin.

Samoihin aikoihin Alpo kävi myös läpi oman elämänsä selvitystä. Hän oli jo pidemmän aikaa kamppaillut työuupumuksen kanssa yrittäen löytää itselleen sopivaa ratkaisua työasioihin ja jaksamiseen. Vaikeat vuodet olivat jo opettaneet Alpoa pyytämään apua ja voimaa Jumalalta.

Samaisen vuoden 2005 aikana Alpo näki unen, jossa hän makasi valkoisessa huoneessa marmoripöydällä ja Jeesus tutki hänen jalkaansa. Unesta jäi turvallinen olo Alpolle; aivan kuin Jumala olisi viestittänyt, että hän kyllä hoitaa asiat kuntoon. Unen seurauksena Alpo oli tuuminut vaimolleen, että ensi vuoden huhtikuuhun loppuun mennessä jotakin ratkaisua täytyy elämään löytyä.

Vuoden 2006 kevään aikana Siposten pariskunta oli käynyt pari kertaa helluntaiseurakunnan Elämän lähteellä -tilaisuuksissa. Kolmannella kerralla vierailijana puhujana ja laulajana oli Rene Laulajainen. Rene oli tilaisuuden alussa ihmetellyt, että on erikoinen juttu, että hän on täällä tänään, koska alun perin hänen piti olla tähän aikaan Manilassa, Filippiineillä ja Lieksan vierailun piti olla vasta kesällä.

Jumalalla oli kuitenkin oma suunnitelmansa sitä iltaa varten. Renen laulut ja puheet koskettivat kummankin sisintä, niissä tuntui olevan vastaukset niihin kysymyksiin, joita he olivat edeltävien kuukausien aikana miettineet. Tuona huhtikuun iltana, Alpon syntymäpäivänä, saivat Aija ja Alpo tulla uskoon ja antaa elämänsä Jeesukselle.

Jälkeenpäin he huomasivat ja ihmettelivät Jumalan tarkkaa aikataulua sekä suurta välittämistä heitä kohtaan: edellisenä syksynä koettu aikataulu oli pitänyt ja Jumala oli heitä varten lähettänyt julistajan, jonka piti muuten olla toisella puolella maapalloa.

Uskoontulon jälkeiset lausunnot joiltakin ihmisiltä ovat toisinaan hieman ihmetyttäneet Siposia. Eräskin mies oli vähän valitellut Alpon uskoontuloa ja sanonut, että Alpokin oli niin mukava mies. Lisäksi jotkut ei-uskovaiset olivat varoitelleet Siposia, että nyt heidän täytyy jättää paljon asioita pois elämästään.

Siposet kokevat tilanteen olevan omalta kohdaltaan juuri toisenlainen. Uskoontulo oli parasta mitä heille oli tapahtunut ja jos se on heitä ihmisinä muuttanut, niin sitten muutos on ollut parempaan. Monenlaisia seurauksia nousee heidän puheistaan paljon. Lähimmäisen rakkaus ja välittäminen ovat tulleet materiaalisia arvoja tärkeämmäksi. Nykyisin Siposet kokevat miettivänsä enemmän etteivät puheillaan tai teoillaan loukkaisivat toisia. Myös asenne muita ihmisiä kohtaan on muuttunut anteeksiantavammaksi. Aija kertoo huomanneensa, että häneltä jäi tarve kiroilla pois.

Hienointa heidän mielestään on ollut se, että mitään muuttumista ei ole vaadittu, vaan itselle on tullut sisäinen halu tehdä asioita toisin. Sipoiset kertovat kokevansa, että tämä on sitä, mistä Raamattu puhuu, että Jumala itse vaikuttaa uutta sisäistä elämää.

Uskoontulon myötä myös Alpon työasiat kääntyivät parhain päin. Muutama kuukausi uskoontulon jälkeen hän uskalsi luopua tilasta. Samalla alkoi uuden kodin etsintä. Aija olisi ollut valmis muuttamaan muuallekin, mutta Alpo halusi pysyä tutulla Kylänlahden kylällä. Heidän tietämättään toinen uskovainen pariskunta samalla kylällä oli aikeissa myydä talonsa. Myyjien toiveissa oli myydä talo uskovaisille ihmisille. Sipoiset olivat käyneet jo aiemmin talossa ja tykättyneet siihen kovasti. Kun sitten talon omistaja sai vihiä, että Sipoiset ovat etsimässä taloa, käytiin lyhyt ja ytimekäs kauppaneuvottelu: ”Ostatko?” ”Ostan!”

Aija ja Alpo vaikuttavat aidosti onnellisilta ja tyytyväisiltä elämänsä tilanteeseen tänä päivänä. Elämään on löytynyt tasapainoa ja kestävä pohja uskossa Jumalaan.